

Ի ՅԻՇԱՏԱԿ
ՇՆՈՐՀԱՐԵՐ ԸՆՏՐՈՒԹԵԱՆ
ԳԵՐ. ՊՕՂՈՍ ՎՐԻ. ԱՆԱՆԵԱՆ ԸՆԴՀ. ԱՐԲԱՀՕՐ

ՄԱՂԹԱՆՔ

Դարձեալ ծաղկեցաւ, դարձեալ երգ եղաւ
Սրտի ցնծութիւնն, ինչպէս նոր այգի.
Սէրն աստուածային՝ շողի պէս իջաւ.
Եւ գայն կոչեցին Տուն Մըխիթարի:

Իջաւ Կուսամայրն եւ երկինքն իր հետ,
Հետն իր Մըխիթար՝ որդիներով բիւր.
Այսօր տուն է մեզ, Սէրը՝ Կարապետ,
Եւ եղբայր եղբօր կու տայ սուրբ համբոյր:

Անցան տարիներ եւ կարծես ըլլար
Կողին՝ Պետրոսի նաւակն աղբատիկ.
Հոն է ի միշտ Յիսուս իբրեւ նաւավար,
Որ ալիքն հանգչի, լըռէ փոքորիկ:

Ո՛հ, քանի՛ սրտի երգ ու պաղատանք
Արձագանգ տըլին կամարէ կամար.
Քանի՛ սուրբ տենչեր եւ քանի՛ բերկրանք,
Սրբութիւնն հիւսեց մեզ համար շուրջատ:

Այս վառքն, ես գիտեմ, Հաւատքը շինեց,
Աղբատութիւնն՝ հիւս, որմերն եղան Սէր.
Իր տանիքն եղաւ ծիածան մը մեծ,
Հայտնութեան ամրոց եղան մարմարներ:

Դարձեալ բոլորուած շուրջն անմահութեան,
Իբրեւ վերնատուն Ոտընլըւայի,
Բազմած է մեր մէջ, Յիսուսի նըման,
Մըխիթար մը նոր, երանութեամբ լի:

Օրհնէ՛ք քող ըլլան խօսքերն ամէն օր,
Բազուկները՝ խաչ, ամպեր վանելու.
Արեւն իր կեանքին՝ արշալոյս աղուոր,
Ամէն գաւակի նոր ճանաչէ տալու:

վեհեօթիկ, Ս. Ղազար
16 Օգոստոս, 1970

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ